

Sygn. akt. I ACz 646/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSA Magdalena Pankowiec

Sędziowie : SA Elżbieta Bieńkowska (spr.)

SA Jadwiga Chojnowska

Protokolant : Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) *z/s w B., W.*

z udziałem (...) *Spółki z o.o. w Ł.*

o stwierdzenie wykonalności zagranicznego orzeczenia i nadanie klauzuli wykonalności

na skutek apelacji powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 29 kwietnia 2013r., sygn. akt V GCo 68/12

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że stwierdzić wykonalność wyroku Sądu Okręgowego w Feldkirch w Austrii z dnia 11 czerwca 2012 r., sygn. akt 8Cg h poprzez nadanie mu klauzuli wykonalności.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie stwierdził wykonalność prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Feldkirch w Austrii z dnia 11 czerwca 2012 r., sygn. akt 8 Cg 12/11 h (pkt I) oraz oddalił wniosek o nadanie klauzuli wykonalności temu orzeczeniu (pkt II).

Orzeczenie w przedmiocie stwierdzenia wykonalności zostało wydane w oparciu o regulacje rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U.UE.L.01.12.1 - dalej rozporządzenie nr 44/2001), po uznaniu spełnienia wymogów formalnych wniosku. Podstawą oddalenia wniosku w zakresie dotyczącym nadania klauzuli wykonalności było stwierdzenie o braku zastosowania w sprawie art. 1153¹ k.p.c., jako kolidującego z przepisami rozporządzenia.

Zażalenie na po postanowienie złożył wnioskodawca, zarzucając:

1. naruszenie art. 1151 w zw. z art. 1150 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie,
2. naruszenie art. 1150 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w rezultacie stwierdzenie wykonalności wyroku przy jednoczesnym oddaleniu wniosku o nadanie mu klauzuli wykonalności,
3. naruszenie art. 38 oraz art. 41 rozporządzenia nr 44/2001 w zw. z art. 1150 k.p.c. poprzez uznanie, że stwierdzenie wykonalności orzeczenia państwa członkowskiego UE nadaje orzeczeniu walor tytułu wykonawczego bez konieczności opatrzenia go klauzulą wykonalności,
4. naruszenie art. 91 ust. 3 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP poprzez uznanie, że art. 1151 § 1 k.p.c. pozostaje w kolizji z przepisami rozporządzenia nr 44/2001.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i stwierdzenie wykonalności wyroku Sądu Okręgowego w Feldkirch w Austrii z dnia 11 czerwca 2012 r. poprzez nadanie mu klauzuli wykonalności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie było zasadne.

Przepisy prawa wspólnotowego przewidują możliwość stwierdzenia, że orzeczenie wydane w jednym państwie członkowskim jest wykonalne (podlega egzekucji) w innym państwie członkowskim. Rozwiązanie to oparte jest na wzajemnym zaufaniu do organów sądowych różnych państw, a jego celem jest zapewnienie, bez potrzeby prowadzenia powtórnego postępowania rozpoznawczego, formalnego prawa wierzyciela do egzekucji w danym państwie orzeczenia wydanego w innym państwie, w którym może być położony majątek dłużnika.

Procedurę stwierdzenia wykonalności orzeczenia wydanego w jednym państwie członkowskim UE celem prowadzenia egzekucji w innym państwie członkowskim reguluje rozporządzenie nr 44/2001. Stosownie do treści art. 67 rozporządzenia nie wyłącza ono zastosowania regulacji krajowych w zakresie, w jakim są one zharmonizowane w wykonaniu aktów prawa wspólnotowego. Co więcej w art. 40 ust. 1 rozporządzenie wprost stanowi, że postępowanie, które ma być wszczęte na skutek złożenia wniosku, podlega prawu państwa, w którym orzeczenie to ma być wykonane z zachowaniem oczywiście rozwiązań przyjętych w rozporządzeniu. Kwestią nieuregulowaną w rozporządzeniu jest m.in. forma stwierdzenia wykonalności orzeczenia zagranicznego. Polski ustawodawca przyjął, że stwierdzenie wykonalności orzeczenia (nadającego się do egzekucji) następuje przez nadanie temu orzeczeniu klauzuli wykonalności, co jasno wynika z art. 1151 i 1151¹ § 1 k.p.c.

Przedstawiona wyżej zasada ogólna została również wyłożona w uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie k.p.c. i niektórych innych ustaw nowelizującej m.in. zasady orzekania w przedmiocie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz ugód zawartych przed takimi sądami (por. www.sejm.gov.pl, Sejm RP VI kadencji, nr druku 949). Podstawowym założeniem zmiany było uproszczenie dotychczasowej procedury warunkującej możliwość prowadzenia egzekucji na podstawie orzeczenia zagranicznego. Funkcjonujący przed zmianą model postępowania zakładał, że w pierwszej kolejności następuje stwierdzenie wykonalności zagranicznego orzeczenia, przez co staje się ono tytułem egzekucyjnym, a potem - po uprawomocnieniu się stwierdzenia wykonalności - orzeczeniu temu zostaje nadana klauzula wykonalności i w ten sposób staje się ono tytułem wykonawczym (art. 1151 § 1 i 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2009 r.). Ustawodawca dokonał integracji obu postępowań przyjmując, że stwierdzenie wykonalności orzeczenia zagranicznego ma następować przez nadanie mu klauzuli wykonalności. Wskazano jednocześnie, że nowa regulacja jest wzorowana na postanowieniach rozporządzenia nr 44/2001, a ponadto ukształtowana tak, aby mogła służyć jako uzupełnienie przepisów rozporządzenia.

Reasumując, stwierdzenie wykonalności orzeczenia sądu państwa członkowskiego UE na podstawie art. 38 i nast. rozporządzenia nr 44/2001 następuje poprzez nadanie temu orzeczeniu klauzuli wykonalności.

Dlatego też, na podstawie art. 45 i art. 43 ust. 3 rozporządzenia w zw. z art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.